

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Відбулися річні Загальні збори і засідання Наглядової ради

29 квітня відбулися річні Загальні збори товариства, на яких було затверджено звіти Наглядової ради, Ревізійної комісії та Правління товариства, річну фінансову звітність тощо.

У зв'язку із припиненням повноважень обраних три роки тому членів Наглядової ради відбулося голосування щодо визначення її нового кількісного та персонального складу. За рішенням акціо-

нерів, членами Наглядової ради повторно було обрано компанію **WICOR HOLDING AG**, Вячеслава Покотила та Марселя Суттера. Того ж дня відбулося засідання Наглядової ради, на якому з-поміж іншого розглядали результати роботи товариства у першому кварталі 2015 року та обрали колегіальний виконавчий орган товариства (Правління) у складі семи осіб.

Товариство допоможе дитячому театру

Таке рішення було ухвалено на одному з останніх засідань Правління. Згідно з ним, підприємство виділить до 50 тисяч гривень на оплату рахунків щодо облаштування приміщення для функціонування дитячого театру.

Таким чином воно долучилося до реалізації благодійного проєкту, який раніше підтримали адміністрація та трудовий колектив ДП «ВМІК». Не зайвими будуть і робочі руки. Тож, якщо маєте ба-

жання допомогти творчому колективу швидше перебраться до нового приміщення, про яке він мріє багато років, ви ще можете приєднатися до когорти ентузіастів.

Також товариство, на прохання відділу освіти райради, виділило 5 тисяч гривень для проведення «Свята обдарованості», на якому вшановують призерів та учасників обласних етапів олімпіад, конкурсів і турнірів.

Ювіляри — на концерті

Ювіляри останнього кварталу на початку квітня побували у Національному палаці мистецтв «Україна», що в столиці. Товариство придбало для них та їхніх близьких квитки на ювілейне пісенне дійство заслуженого діяча мистецтв України Вадима Крищенка. Пісні, слова до яких написав ювіляр, є окрасою творчості багатьох відомих артистів та колективів, котрі взяли участь у культурному заході з нагоди знаменної дати у житті пісняря. З-поміж них — Василь Зінкевич, Оксана Білозір, Іво Бобул, Лілія Сандулеса, Надія Шестак, Тетяна Піскарьова, квартет «Гетьман» та інші.

Концерт тривав близько п'яти годин і завершився пізньої ночі. Та паперовики не шкодують за витраченим часом — натомість вони отримали незабутні враження.

Із забуття — на алею Слави

Герої не вмирають, доки жива пам'ять про них. Відродити пам'ять про забутого на сім десятиліть героя Великої Вітчизняної війни, повного кавалера ордена Слави Олександра Петровича Тарасюка близько восьми років намагалося подружжя Єнків: Сергій Євгенович, інженер-електрик ПАТ "ВАЙД-МАНН-МПФ", та Валентина Миколаївна, вчитель історії школи-лицею №1. У пошуках їм допомагали й інші небайдужі люди, і недавно спільні зусилля увічнилися плодами — ім'я О.П. Тарасюка було внесено до «Книги Пам'яті України. Житомирська область», а до 70-річчя Великої Перемоги на алеї Слави у міському парку з'явився постамент на честь героя.

фабрику. Родину мав намір перевезти згодом. Та не судилося.

Олександр Петрович був тяжко поранений, час від часу його діймав страшенний біль, розповідав племінник героя, нині покійний Олександр Арсентійович Тарасюк. У такі вечори, аби якось відволіктися, він йшов і бродив вулицями. Однієї холодної грудневої ночі самотній чоловік опинився на залізничному вокзалі, де потрапив під поїзд. Відповіді на питання, як це сталося, не було тоді, немає і зараз.

Натомість із біографії героя, яку Сергій Єнко отримав із Амурського обласного краєзнавчого музею ім. Г. С. Новикова-Даурського, вдалося відновити життєвий шлях героя.

Олександр Тарасюк народився в місті Малин (на той час — Київської обл.) у 1909 році. Проходив військову службу в Амурській області, де залишився жити після демобілізації. Одружився, мав двох дітей. У 1942 році був призваний в армію і відправлений на фронт. У 170-му стрілецькому полку 57-ї гвардійської стрілецької дивізії був навідником гармати. Воював героїчно: брав участь у боях на Курській дузі, звільняв Україну, Угорщину, Польщу, закінчив війну в Берліні. У 1943 році був нагороджений медаллю «За відвагу», у травні 1944-го — орденом Слави III ступеня, у вересні — орденом слави II ступеня. У травні 1946-го був нагороджений орденом Слави I-го ступеня.

Орден Слави вважався винятково солдатською нагородою — його вручали лише солдатам, сержантам і старшинам (як виняток — молодшим лейтенантам авіації) за особистий подвиг і героїзм у бою з ворогом. Олександр Тарасюк проявляв його неодноразово: як-то в Молдавії у травні 1944-го, коли прицільним вогнем, не злякавшись масованої танкової атаки, зумів підпалити дві ворожі машини, чи у Польщі, коли знищив кілька ворожих вогневих точок, або ж у квітні 1945-го, у Берліні, де вже як командир розрахунку у вуличних боях вивів з ладу мінометну батарею супротивника. Був поранений.

На жаль, доля відміряла герою усього 37 років. Він так і не встиг побачитися з родиною і одержати «золотий» орден Слави. Сім'я ж лише раз побувала на його могилі, бо за кілька років не стало і дружини. А нагороду Олександра Петровича через багато десятиліть отримала його донька Ольга Олександрівна, яка навіть не здогадувалася, що батько — повний кавалер ордена Слави. Ім'я героя увічнене на площі героїв у Благовещенську, де він до війни жив із родиною і зараз мешкають його нащадки, а в річницю Перемоги, завдяки небайдужим землякам і меценатам, серед яких і наше товариство, пам'ять про нього ожила і на рідній землі. Герої не вмирають...

Р. С. Малинчани давно намагалися зв'язатися із донькою героя, Ольгою Мананською. Днями їм це вдалося. Жінка зраділа звістці про встановлення пам'ятника батьку і, попри поважний вік та проблеми зі здоров'ям, планує відвідати Малин найближчим часом.

Відзначили 70-ліття Великої Перемоги

Традиційно напередодні Дня Перемоги, у 70-ту річницю закінчення Великої Вітчизняної війни, товариство привітало своїх пенсіонерів-ветеранів.

Кожен із тринадцяти воїнів-паперовиків отримав по 650 гривень матеріальної допомоги та був запрошений на святковий обід у кав'ярні. На жаль, не всі ветерани змогли бути присутніми на цьому заході, декому з них завадило погане самопочуття. Інші ж, забувши на кілька годин і про поважний вік, і про проблеми зі здоров'ям, згадували бойових побратимів, буремні роки війни та те, як опісля гуртом відбудовували фабрику. А наступного дня вони та представники товариства взяли участь у загальноміських заходах, приурочених до дня Перемоги.

Першість із настільного тенісу

Напередодні Великодня профспілковий комітет організував першість товариства з настільного тенісу. Учасників було небагато — спортсмени брали не кількістю, а якістю гри. Були серед них і гравці зі стажем, і дебютанти. Змаганням передували довгі зимові місяці тренувань, тож всі учасники першості були добре підготовлені і запекло змагалися за перемогу. А місця серед трійки лідерів розподілилися таким чином: третє посів Тарас Сотник, друге — Анатолій Бернацький (обое з РМЦ), а перше — Олександр Терещенко із цеху ВОС. Вітаємо переможців!

Назустріч весні і сакурі

Ледь дочекавшись справжнього тепла, паперовики вирушили у першу цьогорічну поїздку вихідного дня, маршрут якої проліг до Закарпаття.

Туристи з неабиякою цікавістю наближались до Ужгорода, де щорічно о цій порі зацвітають сотні ніжно-рожевих сакур — знаменитих японських вишень, що вже майже століття замилюють містян своєю невагомою красою і ваблять мандрівників звідусіль. Старовинне місто, гарне саме по собі, тоді набуває особливих барв, адже поряд із сакурами розквітають ще й екзотичні магнолії: білі, світлі і темно-рожеві. Вони цвітуть повсюди — у затишних дворицях і скверах, на вулицях і подвір'ях, перетворюючи все довкола на казку.

Наші мандрівники були вражені цим дивовижним явищем, і, звісно ж, закарбували його у своїй пам'яті та на світлинах. А знайомство з оповитим легендами містом продовжилось на центральній площі Корятовича, на набережній із мальовничими краєвидами на річку Уж, прогулянкою по затишних вуличках, як-то пішохідна вул. Корзо, на якій знаходиться багато по-європейськи оздоблених кав'ярень із вуличними терасами. Місто пронизане західним духом — у вимірах сучасності та минувшини. У цьому туристи пересвідчилися, відвідавши бароковий римо-католицький костел Св. Юрія, зведений у XVIII столітті, верхівку якого нині вінчає міський годинник, зайшовши у Хресто-Воздвиженський кафедральний собор (колишню резиденцію єпископів), а також ближче познайомившись із знаменитим ужгородським замком, веденим у стилі пізнього ренесансу. Будівництво замку, до речі, почалося ще в XIII

столітті, у XV столітті, за правління Миклоша Берчіні, він став центром політичного і світського життя північної Угорщини, століттям пізніше там розмістили семінарію, а за радянських часів у замку облаштували краєзнавчий музей. Неподалік замку знаходиться перший в Україні музей під відкритим небом. Він поступається масштабами музею у с. Пирогово, що під Києвом, однак теж має власну родзинку — аутентичну лемківську церкву XVIII століття.

Знайомство з краєм було б неповним без знайомства із національною кухнею — місцевими стравами паперовики насолодились у селищі Перечин, а надвечір знову повернулися до ужгородського замку, де саме проходив фестиваль дитячих церковних хорів.

Заночували туристи в Чинадієво, аби наступного дня відвідати дивовижний закарпатський замок Сент-Мікльош, що знаходиться у цьому містечку. Зараз замок перебуває у концесії в художника Йосипа Бартоша, який власними силами проводить його реконструкцію. Споруду було зведено

у XV столітті бароном Переді, пізніше ним володіли графи Телегді, княгиня Ілона Зріні і її син Ференц II Ракоці та графи Шенборни. За часів другої світової війни у замку була в'язниця, за радянських — сільрада і склад. Споруда руйнувалася і занепадала, концесіонер-художник, який опікується нею з 2001 року, фактично врятував пам'ятку. Разом із одностудійцями він частково реконструював перший поверх замку і вдихнув у нього життя, тепер збирає кошти на відновлення горішнього поверху. Долучилися до доброї справи і туристи з Малина.

Наступним пунктом мандрівки став замок Шенборнів, що в знаменитому санаторії «Карпати». Деякі паперовики вже бували там, деякі відвідували замок вперше. І ті, й інші змогли умитися молодильною водою та погодувати тамтешніх чорних ручних білочок. А потім вирушити до Мукачевого, де вони смачно пообідали та мали насичену екскурсію містом.

Завершальним етапом подорожі став Свято-Святський Красногірський монастир із цілющою кремнієвою водою.

Ірина Білик співала для вайдманівців

Демобілізовані працівники компанії **WEIDMANN** разом із своїми родинами відвідали ювілейний концерт народної артистки України Ірини Білик, яка відзначала 45 років та 25 років на сцені. Співачка виконувала пісні із нового альбому «Світанок» та старі хіти. Разом із нею вийшли на сцену Гарік Кричевський, Віталій Козловський, Наталія Могилевська, гурт «Авіатор», Потап і Настя Каменських та ін. Найбільше вразила глядачів пісня «Мовчати», яку співачка завжди виконувала в дуеті із Андрієм Кузьменком, а для ювілейного концерту віднайшла один із останніх записів його голосу. Не лишилися байдужими і наші колеги, які були у захваті від концерту.

Відгукнулися

До паперовиків звернулася родина колишнього працівника товариства, Кисіля Сергія Петровича, з проханням допомогти зібрати кошти на операцію. Чоловік брав участь у бойових діях в рамках АТО і був тяжко поранений в Артемівську. Працівники товариства відгукнулися і допомогли зібрати близько 2 тисяч гривень.

Делегати з Коростеня

Нещодавно у товаристві побували педагоги з Коростенського міського колегіуму, які вирішили ближче познайомитися із Малином під час шкільних канікул.

Вони відвідали освітні заклади нашого міста, музей М.М. Миклухо-Маклая, а також ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». У рамках екскурсії паперовики показали гостям цехи №5 і №6 і розказали, як працює наше виробництво.

Face to face: про що питати в депутата?

Зайві півгодини для розмірковувань над цим питанням отримали паперовики, котрі очікували на зустріч із народним депутатом України Павлом Дзюбликом на початку квітня. Комусь бонусний час допоміг зібратися з думками, а комусь — повернутися до нагальних справ, які, на відміну від людей, що зібралися у залі, чекати не могли. Отож приїзду Павла Володимировича діждалися не всі.

Зустріч почалася із вибачень пана Дзюблика за запізнення (бо ж затримався на іншому підприємстві), а продовжилася блоком запитань про наболіле: чому депутати, яких ми обрали, щоб відстоювати інтереси громади, голосують проти нас — знімають четверту зону і чорнобильські пільги, і як вони допустили катастрофічне

зростання цін, яке поставило мільйони українців за межу виживання.

Свою відповідь нардеп розпочав традиційним прев'ю: мовляв, попередні уряди уникали непопулярних політичних кроків, генерували дуті показники і зрештою мильна бульбашка лопнула. Тож урядові нинішньому треба стабілізувати ситуацію у будь-який спосіб, що непрямо зробиши в умовах війни. Тому і Кабмін, і парламент вдаються до непопулярних кроків, зокрема таких, як зняття пільг з чорнобильців четвертої категорії, яку має більшість із нас.

— Рішення про відміну 4-ї зони з одного боку правильно, хоч особисто я за нього не голосував, — сказав Павло Володимирович, висловивши при цьому сподівання на стабілізацію ситуації у цьому році і її покращення у наступному.

— От тільки чи всі доживуть до цього покращення, — прозвучала не надто обнадійлива репліка із залу.

Депутат на репліку не зреагував, натомість розказав паперовикам про те, що парламент ухвалив величезну кількість антикорупційних законів, завдяки яким вдасться побороти корупцію в країні, про 75 мільярдів зовнішнього боргу, накопиченого попереднім урядом, який треба віддати цього року, про 80-мільярдний внутрішній дефіцит, а також про те, що уряд виділив 90

мільярдів гривень для забезпечення збройних сил.

— Чому ж ті мільярди не доходять до мобілізованих чоловіків, які самостійно купують собі і шолом, і бронезилет, і аптечку? Недавно мобілізували п'ятеро паперовиків, і вони нічого, окрім форми, не отримали, хоч і служитимуть у різних частинах...

— Держава виділяє кошти на захисне спорядження і забезпечення військових у повному обсязі, вочевидь, на якомусь етапі хтось кладе ці кошти собі в кишеню. Будь ласка, надайте мені інформацію по кожному конкретному випадку і ми будемо з цим розбиратися. Наше з вами завдання не купувати каски, а ловити за руку тих, хто краде державні гроші, — сказав депутат.

Далі відбулася дискусія про те, як треба боротися з корупцією. Люди в залі висловлювали обурення з приводу показових арештів і мільйонних застав, говорили, що починати боротьбу варто з верхівки. Натомість Павло Володимирович зауважив, що передовсім кожен має почати з себе (адже корупція ховається в елементарних речах), хоча би із обслуговування у магазині поза чергою, бо там працює знайомий продавець.

— Не варто чекати принца на білому коні, який приїде, і все за вас зробить, — резюмував депутат. А ви як вважаєте?

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».
Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.
Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.
Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com
Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Віол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.
Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.
Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».